

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 235. An & qualiter impedimentum affinitas, dirimens Matrimonium contractum, probandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73973)

§. 2. num. 5. Sanch. *L. 9. d. 6. num. 8.* Castrop. num. 7. Sed & si aliquando annuerit ejus petitioni, non tamen exinde obligatus est deinceps illi petenti illud reddere; quia per hoc ipse non est liberatus hac poena, nempe privatione juris petendi, neque innocens eam illi remittere potest. Castrop. *l. c.* Sanch. num. 9. Posse tamen innocentem licite reddere debitum, etsi nocens illud inique petat, docent Castrop. *l. c.* Laym. *cit. num. 15.* Sanch. num. 12. & c. contra alios; cum enim innocens jus conjugale plenissime possideat, potest eo uti petendo & reddendo debitum, ut Laym. perinde, ac si nulla affinitas subesset, ne ex culpa alterius gravetur. Sed & potest id absque eo, quod cooperetur culpae alienae; siquidem copula illa secundum seilicet non est, sed solum quod ab incestuoso petitur, jam verò illi petitioni innocens non cooperatur formaliter, quia nocentem ad petitionem non instigavit; sed solum copulae petitae; ita Castrop.

4. Porro illud hic notandum primò, quod cognoscens consanguineam sponsae suae de futuro in primo vel secundo gradu, etsi incestuosus per hoc non sit, contrahat tamen affinitatem cum propria sponsa, ac ita impedimentum dirimens, ita ut sine dispensatione jam amplius cum ea contrahere nequeat matrimonium; sed neque consanguineam sponsae à se carnaliter cognitam in uxorem ducere potest, si est in primo vel secundo gradu consanguinea sponsa, cum jam per precedentia sponsalia contraxerit impedimentum publicae honestatis respectu dictae consanguineae; non tamen impeditur ducere etiam quamcumque, etsi consanguinea illa cognita fuerit in primo gradu, quia tale impedimentum, etsi olim fuerit, modò consuetudine abrogatum est. Et hæc secundum dicta in antecedentibus.

5. Notandum secundò: Pari modo copulam habitam cum cognata spiritali vel legali uxoris, cum non sit incestus (utpote qui est consanguineorum & affinium conjunctio, quales non sunt cognati spiritalis & legales) Pirh. *ad tit. de eo, qui cognov. consang. num. 20.* Nav. *consil. 4. cons. 2. tit. eod. num. 6. & 8.* ita etiam non causat affinitatem, & consequenter non impedit matrimonium, aut etiam petitionem debiti.

Quaest. 235. An & qualiter impedimentum affinitatis dirimens matrimonium contractum, probandum sit?

1. Resp. Primò: Matrimonium ex hoc capite impeti non debet, nisi impedimentum hoc sit publicum, aut idoneis testibus probetur; uti expressè dicitur *c. de illo. de eo, qui cognov.*

2. Resp. Secundo: Tametsi ad impediendum matrimonium contrahendum unus testis plene probet, eique asserenti hoc impedimentum (idem est de alio quovis impedimento) creditur; quia tunc agitur de vitando peccato, ne impediti & inhabiles contra Ecclesiae prohibitionem contrahendo peccent. Sanch. *L. 1. de sponsal. d. 7. num. 1.* cum Gl. *fin. in cit. c. de illo. & ibi.* DD. communiter; uno tamen solo asserente, subesse

impedimentum dirimens, conjuges contracto matrimonio separandi non sunt.

3. Resp. tertio: Licet conjuges ipsi ambo dicant, affinitatem inter eos contractam ante matrimonium, tamen hoc non dirimitur, nec separandi sunt, ut expressè habetur *c. super eo. de eo, qui cognov.* quia non creditur viro vel uxori, si confitentur in præjudicium matrimonii, statum autem eorum Confessione facta pro matrimonio. Gl. *in cit. c. v. Confessionem.* Cur autem stetur confessioni conjugum asserentium matrimonium esse contractum, juxta *c. attestaciones. de despons. impub. & Gl. ibi v. evassisse.* Et non stetur eorum Confessione contra matrimonium ad illud dissolvendum vel separandum, ratio est; quia assertio illa pro matrimonio est eadem valde favorabilis, uti & ipsis contentibus & toti Republica, cujus interest matrimonium ejusque valorem defendi, ut liberis hominibus civitates repleantur, *L. 1. soluto matrimonii.* è contra confessio contra valorem matrimonii est valde odiosa, tum ob collusionem conjugum, ut habet textus *cit. c. super eo.* tum quia confitentur in eare, in qua ipsi sibi præjudicare nequeunt; cum dissolutio matrimonii non dependeat à conjugum potestate. Ac denique quia talis dissolutio præjudicat proli & aliis bonis matrimonii. Barb. *in cit. c. super eo.* Pirh. *l. c. num. 17.* Neque his obstat, quòd post confessionem in jure seu judicio factam nihil quaeratur amplius, sed confessi pro judicatis habeantur. *L. post rem. ff. de re judic. juncta L. unie. c. de confess.* hoc enim verum est in iis, quae ex confessione partium pendunt, & sunt in libera eorum potestate, at dissolutio matrimonii non pendet ab hominibus.

4. Extenditur responsio, ut procedat, etiam si confessioni amborum conjugum accedat rumor viciniæ confirmans tale impedimentum. Pirh. *l. c. num. 18.* ubi etiam cum Abb. *in cit. c. super eo. num. 3.* quod rumor viciniæ sit, quando pars aliqua, nempe tertia vel quarta, aliquid affirmat, in quo differt à fama publica, quae proprie est, dum tota civitas aut viciniæ, vel major ejus pars aliquid evulgat. Rumor autem est quid minus, ut Gl. *in cit. c. super eo. v. confessionem in fine.* quam fama, & non est sufficiens probatio sine testibus, Porro, quod hic notandum, fornicatio potest dici notoria sine alia probatione, dum Clericus publice tenet in domo concubinam vel feminam suspectam. Pirh. *l. c. num. 15.* Host. *in c. de illo. de eo, qui cognov. v. notorium.* Abb. *ibid. num. 3.* Alex. *num. 4.*

5. Resp. Quarto: Sed neque confessioni amborum creditur, si fiat ea confessio adversus aliud matrimonium, quod cum altero eorum prius initum asseritur, crederetur enim vel sic eorum testimonium in propria causa & in proprium eorum commodum, quod nullo jure concessum. Abb. *l. c.* Menoch. *de arb. cas. 103. num. 6.* Pirh. *l. c. num. 18.* qui etiam cum iisdem notat, quòd, si agatur de separatione tantum quòd ad thorum, credatur unius conjugis assertioni contra seipsum, v. g. si mulier confiteatur se commisisse adulterium, illi ejus confessioni creditur, ut à viro quòd ad thorum separetur,